

Sygn. akt IV Kz 171/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Joanna Żelazny(spr.)

Sędziowie: SSO Anna Bałazińska - Goliszewska

SSO Krzysztof Głowacki

Protokolant Aneta Malewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Tomasza Fedyka

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 11 marca 2013 r.

w sprawie **M. S.**

oskarżonego o czyny z art. 227 kk i art. 278§1 kk w zw. z art. 11§2 kk oraz z art. 280§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk

zażalenia wniesionego przez obrońcę oskarżonego

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków

z dnia 19 lutego 2013 r., sygn. akt II K 64/13

w przedmiocie dalszego stosowania tymczasowego aresztowania

na mocy art. 437 § 1 kpk

p o s t a n o w i ł

zażalenia obrońcy oskarżonego M. S. nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 lutego 2013 r., sygn. akt II K 64/13, Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków przedłużył stosowanie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego M. S. na dalszy okres 3 miesięcy, tj. do dnia 20 maja 2013 r. (k. 225-226).

Orzeczenie to zaskarżył obrońca oskarżonego zarzucając:

1. „obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, a to naruszenie:

- art. 258 § 2 kpk poprzez wadliwą wykładnię i przyjęcie, że grożąca oskarżonemu surowa kara może stanowić samodzielną przesłankę zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania bez dokonania jednocześnie prognozowania kary, która może podejrzanemu w sprawie rzeczywiście grozić, jak również błędne przyjęcie, że oskarżonemu zarzucane są przestępstwa zagrożone surową karą pozbawienia wolności powyżej 8 lat, podczas gdy w akcie oskarżenia jest tylko jeden zarzut zagrożony karą pozbawienia wolności od lat 2 do 12, oparty – na obecnym etapie sprawy jedynie na poszlakach.

- art. 251 § 3 kpk poprzez zaniechanie wskazania w uzasadnieniu postanowienia, dlaczego nie uznano za wystarczające zastosowanie innego środka zapobiegawczego.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych – w efekcie, którego błędnie przyjęto, że zastosowanie znajduje art. 249 § 1 kpk w zw. z art. 258 § 1 pkt 1 i 2 kpk”.

Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania i stosowanie innego nieizolacyjnego środka zapobiegawczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w dalszym ciągu w stopniu znacznym uprawdopodobnia popełnienie przez oskarżonego zarzucanych mu występków. Istotne w tym zakresie są w szczególności dowody w postaci zeznań pokrzywdzonych oraz wyjaśnień oskarżonego, a także protokołów oględzin i okazań. Nadal są zatem spełnione ogólne przesłanki stosowania środków zapobiegawczych określone w art. 249 kpk.

Analiza rozpoznawanej sprawy prowadzi również do wniosku, o trafności stanowiska Sądu Rejonowego o potrzebie dalszego stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania. Wbrew bowiem sugestiom skarżącego, w aktualnym stanie sprawy realna pozostaje groźba wymierzenia oskarżonemu surowej kary pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 kk. Umożliwia ona, zgodnie z dyspozycją art. 258 § 2 kpk, przyjęcie domniemania utrudniania przez M. S. postępowania, w szczególności przez ukrywanie się lub ucieczkę i stanowi samoistną przesłankę stosowania tego rodzaju środka zapobiegawczego. Zagrożenie surową karą stwarza natomiast swoiste domniemanie możliwości jej wymierzenia, tym realniejsze w rozpoznawanej sprawie z uwagi na uprzednią karalność oskarżonego, wielość stawianych mu zarzutów oraz fakt popełnienia części przestępstw na szkodę małoletnich.

Mając na względzie treść zarzutów obrońcy oskarżonego, zwrócić należy uwagę na stanowisko Sądu Najwyższego, wskazujące, iż podstawy stosowania tymczasowego aresztowania, określone w art. 258 § 2 kpk, przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 kpk i art. 257 § 1 kpk i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 kpk, stanowią samodzielne przesłanki szczególne stosowania tego środka zapobiegawczego (por. uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 19.01.2012 r., sygn. akt I KZP 18/11, OSNKW 2012/1/1).

Jednocześnie zauważyć wypada, że termin rozprawy w rozpoznawanej sprawie wyznaczony został na dzień 23 kwietnia 2013 r. i z pewnością, po tej dacie Sąd Rejonowy ponownie rozważy potrzebę dalszego stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy postanowił jak na wstępie.